

ELODIE

Inophe was een plek waar de tijd achteruit leek te gaan. Terwijl de rest van de wereld voortgang boekte, zakte het onvruchtbare Inophe steeds verder weg in het verleden. Zeventig jaar droogte had de schrale akkers van het hertogdom veranderd in eindeloze zandduinen. Inwoners kweekten cactussen om aan water te komen en ruilhandel was noodzakelijk om in hun levensonderhoud te voorzien: een zelf geweven doek in ruil voor het repareren van een hek, tien eieren voor een middeltje tegen kiespijn, en met speciale gelegenheden een geit in ruil voor een kleine zak kostbaar geïmporteerd meel.

‘Het is een prachtige plek, ondanks alles,’ zei hertog Richard Bayford, terwijl hij met zijn paard naar de rand van een plateau reed. Het keek uit over het lichtbruine landschap dat hier en daar werd onderbroken door de smalle takken van de ijzerhouten bomen en de gele bloemetjes van de acacia’s. Hij was een lange pezige man, zijn gezicht verweerd na vierenhalf decennia onder de meedogenloze zon.

‘Het is een prachtige plek, juist dóór alles,’ corrigeerde zijn dochter Elodie hem vriendelijk, terwijl ze te paard naast hem kwam staan. Ze was twintig jaar oud en zolang als ze zich kon herinneren, hielp ze hem al met het reilen en zeilen van het hertogdom Inophe. Op een dag zou zij de leiding krijgen.

Lord Bayford grinnikte. ‘Je hebt gelijk, zoals altijd, duifje. Inophe is prachtig, juist dóór alles wat het behelst.’

Elodie glimlachte. Onder hun plateau dook een vos met lange oren uit de schaduw van een woestijnwilg om iets – vast een woestijnrat

of een hagedis – om een rots heen te achtervolgen. In het oosten zag ze de glooiing van de duinen: bergen zand reikten naar een glinsterende zee. Zelfs de droge hitte op Elodies huid voelde als de welkome omhelzing van een oude vriend.

Er klonk geritsel uit het bosje achter hen.

‘Pardon, lord Bayford.’ Er kwam een man met een staf tevoorschijn. Even later volgde zijn kudde grijze woestijngeiten, die de blaadjes van stekelige bloemen opraten en in zijn geheel doorslikten, de gedoornde stengels inclusief. Als de inwoners van Inophe nou ook zulk sterk tandvlees en een ijzeren maag hadden, zouden ze een stuk gemakkelijker kunnen overleven in dit barre klimaat.

‘Goedendag, lady Elodie.’ De herder deed zijn verweerde hoed af en maakte een buiging, terwijl de hertog en Elodie van hun paarden afstegen.

‘Wat kunnen we voor u doen, Immanuel?’ vroeg lord Bayford.

‘Eh, mijnheer... Mijn oudste zoon Sergio staat op het punt om te gaan trouwen en hij heeft een nieuw huisje nodig voor zijn gezin. Ik hoopte dat, eh... dat u misschien...’

Voordat de stilte ongemakkelijk kon worden, nam lord Bayford het woord. ‘Hebt u bouwmaterialen nodig?’

Immanuel frummelde even aan zijn staf, maar knikte vervolgens. Volgens de Inophese traditie schonken vaders hun zonen een nieuw huis op hun trouwdag, en schonken moeders hun dochters handgemaakte jurken. Maar door de decennia durende armoede werd het steeds lastiger om die oude tradities in stand te houden.

‘Het zou een eer zijn om de materialen te leveren voor het huis van Sergio,’ zei lord Bayford. ‘Hebt u hulp nodig met de bouw? Elodie kan bijzonder goed bassins maken voor het opvangen van zonne-energie.’

‘Dat klopt,’ zei ze. ‘Ik kan ook goed latrines graven. Die kunnen Sergio en zijn vrouw mooi benutten nadat ze het water uit het bassin hebben gedronken.’

Immanuel keek haar met grote ogen aan.

Elodie vloekte binnensmonds. Ze was gezegend met de gave om

precies op het verkeerde moment het verkeerde te zeggen. Tijdens sociale interacties, zeker wanneer ze het gevoel had dat zij iets moest zeggen, raakte Elodie in paniek: haar schouders verkrampten en haar mond werd gortdroog. Haar ooit zo logische ideeën stortten in, als vallende boeken van een kapotte plank. Uiteindelijk flapte ze er dan uit wat boven op de stapel was geland, en dat was altijd iets ongepasts.

Dat wilde niet zeggen dat men haar niet waardeerde. De inwoners respecteerden haar toewijding aan Inophe. Elodie reed elke week meerdere dagen onder de verschroeiende zon van de ene naar de andere woning om te kijken wat de gezinnen nodig hadden. Ze hielp met van alles: van het bouwen van rattenvallen in de kippenren tot het voorlezen van verhaaltjes over prinsessen en draken aan de kinderen. Elodie genoot er met volle teugen van. Hiervoor was ze in de wieg gelegd. Zoals haar moeder altijd zei: jezelf aan anderen geven is het nobelste offer dat je kunt brengen.

‘Wat Elodie probeert te zeggen,’ zei lord Bayford soepel, ‘is dat ze het niet erg vindt om haar handen uit de mouwen te steken.’

Godzijdank heeft vader nog de leiding, dacht Elodie. Op een dag zou zij de hertogin van dit land zijn. Maar voorlopig was het een opluchting dat het hertogdom werd geleid door de charismatische Richard Bayford.

Elodie luisterde met een half oor mee naar het gesprek, terwijl Immanuel uitlegde hoeveel hout en spijkers hij nodig zou hebben. Ze draaide haar lichaam van hem af, zodat ze voorbij het stoffige landschap naar het open water in de verte kon kijken. Van kinds af aan had de zee al een kalmerend effect op haar gehad, en terwijl ze zich concentreerde op hoe de golven glinsterden onder de zon, begon het ongemakkelijke gevoel na haar opmerking alweer wat weg te ebben en vloeide de spanning uit haar schouders.

Ze slaakte een zucht van opluchting.

Mogelijk was ze in een vorig leven een zeevaarder geweest. Of een zeemeeuw. Of misschien zelfs wel de wind. Want hoewel Elodie haar dagen wijdde aan haar werk in Inophe, droomde ze ’s nachts dat ze

zich op de oceaan bevond. Ze zat graag in de plaatselijke taveernen te luisteren naar verhalen van de zeelui over hun verre reizen en over de volksfeesten en gebruiken in andere koninkrijken. Hoe hun land eruitzag, wat voor weer het daar was. Hoe ze leefden en liefhadden, en zelfs hoe ze stierven. Elodie verzamelde zeemansverhalen zoals een kraai glanzende knopen vergaart: elk verhaal was een zeldzame schat.

Zodra de wenselijst voor het nieuwe huis van Sergio was voltooid en Immanuel en zijn geiten weer waren vertrokken, kwam lord Bayford bij Elodie aan de rand van het plateau staan. Terwijl ze naar het water keken, verscheen er ineens een stipje aan de horizon.

Elodie hield haar hoofd schuin en tuurde vol verbazing in de verte. ‘Wat zou dat zijn?’ De handelsschepen van Inophe zouden pas veel later terugkeren uit het buitenland met een broodnodige lading graan, fruit en katoen.

‘Daar komen we maar op één manier achter,’ zei lord Bayford. Hij besteeg zijn paard en gaf Elodie een knipoog. ‘Wie het laatst in de haven aankomt, moet de latrines van Sergio graven!’

‘Vader, ik ga geen wedstrijd...’

Maar hij snelde al op zijn paard over het plateau.

‘Valsspeler!’ riep ze hem na, terwijl ze op haar eigen paard sprong.

‘Anders kan ik nooit winnen,’ schreeuwde hij over zijn schouder.

Elodie lachte toen ze achter hem aan reed. Ze wist dat hij gelijk had.

Op de vlaggen van het schip prijkten de kleuren van rijkdom: een prachtig dieprood met vergulde randjes. De gouden draak op de boeg glinsterde trots in het zonlicht. De officiers aan boord droegen uniformen van velours, met fijn goudkleurig borduursel rond elke knoop en elk manchet. Zelfs de gewone matrozen droegen dieprode baretten versierd met een vrolijk goudkleurig kwastje.

De haven van Inophe was in schril contrast met die pracht en praal, en leek voorover te leunen als een wijze oude man, versplinterd en grijs. De dokken waren verweerd door het zout en de zon. De palen

bestonden meer uit zeepokken dan uit hout en ze kraakten luid met elke golf: de oude botten klaagden over de wind en de vochtigheid.

De haven was vrij groot, want Inophe was afhankelijk van de handel om zijn inwoners te kunnen voeden. Het hertogdom produceerde twee natuurlijke grondstoffen: gom van de acacia's en guano, gedroogde vogelpoep die kon worden gebruikt als mest. In ruil daarvoor ontving Inophe net genoeg gerst, maïs en katoen om te kunnen overleven.

Elodie had net zoveel tijd doorgebracht op de droge vlakten van het binnenland als hier aan de pier. Ze hield de verslagen van de export en de import bij, en leerde hier en daar wat flarden van nieuwe talen van de handelaren. Maar de kleuren van dit schip herkende ze niet en hun wapen kwam haar al evenmin bekend voor: een gouden draak die een bundel tarwe vasthield in zijn ene klauw en een trosje druiven of bessen in de andere. Toen Elodie bij het schip aankwam, stond lord Bayford haar al op te wachten.

Ze blies haar adem uit. 'Oké, u wint. Gelukkig was ik toch al van plan om die latrines te graven voor Sergio.'

Hij wuifde haar opmerking weer weg. 'Er staan nu belangrijkere dingen op het spel. Elodie, ik wil je graag voorstellen aan Alexandra Ravella: koninklijke gezant van het koninkrijk Aurea.' Haar vader wees naar een fit uitziende vrouw van in de vijftig met een gouden tricorne en een uniform van rood velours. 'Luitenant Ravella, dit is mijn oudste dochter, lady Elodie Bayford uit het hertogdom Inophe.'

'Aangenaam kennis te maken,' zei luitenant Ravella in perfect Ingleters, een van de gemeenschappelijke talen van de internationale handel en de officiële taal van Inophe. Ze zette haar hoed af, waardoor haar grijze haren die in een nette knot gebonden waren zichtbaar werden, en maakte een diepe buiging.

Maar Elodie fronste haar wenkbrauwen. 'Ik vrees dat ik even het spoor bijster ben. Vader, wat is er aan de hand?'

'Dit is geweldig nieuws, duifje.' Lord Bayford sloeg zijn arm om haar schouders. 'Vergeef me dat ik dit geheim heb gehouden voor je,

maar ik moet bekennen dat ik luitenant Ravella eerder heb ontmoet, een aantal maanden geleden. Toen we onderhandelden over jouw verloving.’

‘Mijn wat?’ Elodie verstijfde onder het gewicht van de arm van haar vader. Ze had hem vast verkeerd verstaan. Hij zou dat nooit doen zonder eerst met haar te overleggen. Toch?

‘Uw verloving, vrouwe,’ zei luitenant Ravella. Ze maakte nog een diepe buiging. ‘U zult, als u akkoord gaat, trouwen met kroonprins Henry en de volgende prinses worden van het gouden koninkrijk Aurea.’

ELODIE

ACHT MAANDEN LATER

Laat één ding duidelijk zijn: vrouwenmode is meer dan oppervlakkig uiterlijk vertoon. Hoewel de oude kapitein Croat het schip bestuurde, controleerde Elodie of ze wel de juiste route aflegden door de nachtelijke mist, met behulp van een parelmoeren haarspeld en een rieten pen als geïmproviseerd sextant. Tijdens de jaren dat zij de leiding had over de import en export van de haven van Inophe, had Elodie alle informatie van de zeelui gretig tot zich genomen, zodat ze 's nachts in haar dromen over de zee kon varen. En nu, door een onwaarschijnlijke samenloop van omstandigheden, was haar droom daadwerkelijk uitgekomen.

‘*Cóm visteù*, lady Elodie?’ Gaumiot, een van de bemanningsleden, liep slenterend naar haar toe. Hij sprak net als de rest van de Inophese bemanning een dialect dat was samengesteld uit meerdere talen: een mengelmoes van woorden die hier en daar waren opgepikt tijdens hun reizen, samengevoegd tot een nieuwe taal. Elodie had die vaak genoeg gehoord in de haven en kon hem verstaan, en inmiddels, na twee maanden op zee, kon ze hem ook een beetje spreken.

Hoe ziet het eruit? had Gaumiot gevraagd.

‘*Emâsia neblíne gruëo*,’ verzuchtte ze. De mist was veel te dicht om goed te kunnen zien. Ze slaakte een zucht en stak de haarspeld weer in haar kastanjebruine lokken.

‘Een bestemming die we niet kunnen zien.’ Gaumiot liep mopperend weg om weer aan de slag te gaan. ‘Dat brengt *malseùr*.’

Ongeluk. Elodie glimlachte. Zeelui waren erg bijgelovig. Maar bijgelovige mensen kenden de beste verhalen en legenden, en ze had tijdens deze reis immens genoten van het gezelschap van de bemanning. Zeelui vonden het niet erg dat ze op sociaal gebied wat onhandig was: mensen die afhankelijk waren van de genade van de zee hadden grotere zorgen dan een mogelijk botte opmerking.

In tegenstelling tot Gaumiot keek Elodie er wel naar uit om Aurea te verkennen. In de acht maanden na de beloofde verloving hadden Elodie en prins Henry verschillende brieven aan elkaar geschreven. Aureaanse boten waren een stuk sneller dan de Inophese schepen, en zij konden de reis van Aurea naar Inophe in weken in plaats van maanden afleggen. Henry's brieven waren geschreven in een net, hoekig handschrift, en hij vertelde haar verhalen over de schoonheid en weelde van het eiland waar hij woonde. Elodies brieven waren gevuld met verhalen over haar volk en hoe trots ze waren op hun werk. Uiteraard schreef ze ook over haar favoriete persoon ter wereld: haar zus. Floria was momenteel geobsedeerd door de complexe labyrinten die Elodie voor haar maakte, altijd met een interessante vorm: een bijenkorf, een coyote, een verjaardagstaart voor Flors dertiende verjaardag.

Sterker nog, op aanraden van haar zusje had Elodie een hartvormig labyrint getekend voor Henry en toegevoegd aan haar laatste brief, de brief waarin ze zijn verlovingsaanzoek accepteerde en hem vertelde dat ze voor de oogst in september naar Aurea zouden varen. Uiteraard had Elodie niet gewoon een normaal hart getekend, maar een anatomisch correct hart.

Achteraf gezien was dat mogelijk iets te veel van het goede geweest. Elodie hoopte maar dat Henry haar sociale gestuntel net zo gemakkelijk door de vingers zou zien als de zeelui.

Ze wist nog steeds niet zeker welk voordeel het huwelijkscontract zou hebben voor Aurea, maar Elodie wist maar al te goed wat het Inophe zou opleveren: meer dan ze had kunnen bieden als ze was achtergebleven, zelfs al had ze elke druppel zweet en elk greintje van

haar ziel ervoor ingeleverd. Op wilskracht alleen kon je een land niet voeden.

De vochtige mist kuste haar wang, alsof hij haar wilde troosten. Ze had er goed aan gedaan om op dit schip te stappen. Binnenkort zouden ze aankomen op Aurea en dan zouden ze het verbond sluiten. Dat huwelijk zou ze wel laten slagen. Haar gevoelens deden er niet toe. Ze zou het volk van Inophe dienen.

Luitenant Ravella beende op haar af en maakte een buiging. Als koninklijke gezant vergezelde ze Elodie en haar gezin naar Aurea.

‘Weet u, ik kan kapitein Croat vragen of hij een echte sextant heeft liggen?’ De luitenant wees naar de haarspeld van Elodie. Ze had haar er vast mee zien priegelen.

‘Hoeft niet, die van mij is beter,’ zei Elodie, die meteen daarna besefte hoe ongeleefd dat klonk. ‘Sorry, ik bedoel dat ik weet hoe mijn geïmproviseerde sextant werkt en dat u geen moeite hoeft te doen. Ik kan de sterren toch amper zien. Maar toch bedankt.’

‘Indrukwekkend dat u de avondhemel in kaart kunt brengen, gezien het feit dat u nooit op zee bent geweest.’

‘Ik had zelfs nooit gedacht dat ik Inophe ooit zou verlaten.’

‘Niet?’ Luitenant Ravella hield haar hoofd schuin. ‘Waarom leert u dan navigeren aan de hand van de sterren of bestudeert u de talen van iedereen die uw haven aandoet als u toch niet van plan bent om de wereld over te reizen? De meeste mensen doen geen moeite om de details van grammatica en syntaxis te leren zonder groter doel voor ogen.’

Elodie verplaatste ongemakkelijk haar gewicht van de ene voet naar de andere. Het voelde alsof ze Inophe zou verraden als ze toegaf dat ze meer wilde dan alleen haar leven daar. Maar toch had luitenant Ravella wel gelijk. Elodie was de talen van de handelaren gaan leren om efficiënter te werk te kunnen gaan in de haven van Inophe, maar op een gegeven moment was ze de talen ook voor zichzelf gaan leren.

‘Ik hou van Inophe en heb alles voor mijn volk over, ook als dat betekent dat ik het hertogdom nooit zou kunnen verlaten,’ zei ze.

‘Maar ik moet toegeven dat ik er wel van heb gedroomd om op een dag zelf de verhalen van de zeelui te kunnen beleven. Dankzij u kan ik nu mijn land dienen én mijn leven verder verrijken dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.’

De luitenant kromp even ineen. Of daar leek het in elk geval op, maar ze herstelde zich direct en keek haar aan met een flauwe glimlach die Elodie herkende. Wanneer de handelaren het niet eens waren met haar voorwaarden, maar bedachten hoe ze het gesprek de andere kant op konden sturen, lachten ze net zo.

Of misschien had Elodie wel een sociale blunder begaan. Die verklaring was even waarschijnlijk als alle andere. ‘Vergeef me als ik u heb beledigd. Het was niet mijn bedoeling, maar soms ben ik, eh...’

Luitenant Ravella schudde haar hoofd. ‘Nee, vrouwe. Ik dacht alleen maar aan de verplichtingen die op u wachten als prinses.’ De blik van de gezant bleef formeel: een opvallend contrast met de goeddelijke gesprekken die ze het grootste deel van de tijd op zee hadden gevoerd.

‘Ik weet donders goed wat mijn plichten zijn,’ zei Elodie. ‘Maakt u zich daar alstublieft geen zorgen over. Wat Aurea ook van mij verwacht als prinses, ik verzeker u dat ik eraan zal voldoen. Zolang ik maar geen sympathieke toespraken hoeft te houden.’

Haar poging tot humor mislukte.

‘Uiteraard, vrouwe,’ zei luitenant Ravella met opnieuw een gespannen glimlach. ‘Goed, als u mij wilt excuseren, ik herinner me ineens dat ik nog iets moet doen voordat we aan land gaan.’ Ze maakte vluchtig een buiging en haastte zich naar de scheepshutten benedendeks.

Elodie slaakte een zucht. Eenmaal op Aurea kon ze maar beter zo veel mogelijk haar mond houden. In elk geval totdat de bruiloft achter de rug was. Dan kon prins Henry zich niet bedenken en besluiten om toch maar op zoek te gaan naar een vrouw die kon praten zonder over haar eigen woorden te struikelen.

Nog geen minuut later kwam Floria vanaf beneden het dek op snellen. Ze was dertien en haar zwarte vlechtjes stuiterden door de

lucht, terwijl ze enthousiast op Elodie af rende. ‘Ik heb het labyrint opgelost dat je voor me hebt gemaakt!’ schreeuwde ze, terwijl ze met het vel papier zwaaide dat Elodie haar die ochtend nog had gegeven. ‘Ik liet me niet foppen door die nepuitgangen!’

Elodie plukte het labyrint uit de hand van haar zusje om haar werk te controleren. Floria had inderdaad de juiste route uit het scheepsvormige labyrint gevonden.

Hun stiefmoeder, lady Lucinda Bayford, die strak was ingeregen in een grijze, hooggesloten wollen jurk kwam ook het dek op lopen. Ze bezat de schoonheid van een bronzen standbeeld. De schoonheid en de persoonlijkheid: ze was waardig en mooi, maar stijfjes.

‘Is deze afschuwelijke tocht bijna voorbij?’ klaagde ze. ‘We zitten al drieënzestig dagen op dit schip en ik ben tot op het bot verkleumd.’

‘Liefste,’ riep lord Bayford, terwijl hij de trap op klom. ‘Ik heb je extra mantel meegenomen.’ Hij verscheen op het dek en hulde haar in een dikke zilverkleurige mantel, gevoerd met het bont van zandvossen.

‘Geen van ons zal Aurea levend bereiken,’ mopperde lady Bayford.

Ineens prikte een straal maanlicht door de mist heen. Elodie hapte naar adem toen ze de sterren zag. ‘*Merdú!*’

Lady Bayford kromp ineen toen ze de zoveelste ‘onbehoorlijke’ uitdrukking hoorde die Elodie had opgepikt van de zeelui. Maar dit was niet het moment om zich zorgen te maken over de goedkeuring van haar stiefmoeder. Want als Elodies berekeningen klopten...

‘Wat is er?’ vroeg Floria.

Elodie reageerde niet. Ze rende naar de netten en klauterde omhoog.

‘Kom onmiddellijk naar beneden!’ schreeuwde lady Bayford. ‘Je kunt niet zwemmen! Straks val je en breek je je nek!’

Elodie zou niet vallen. Ze klom al haar hele leven in eucalyptusbomen.

‘En de zeelui kunnen onder je rokken kijken!’ voegde lady Bayford eraan toe, alsof etiquette net zo belangrijk was als Elodies leven.